

Acht jongeren tussen de 14 en 22 jaar uit Amsterdam-West en twee regisseurs maakten in tien dagen een theaterstuk, genaamd STUK, over kindermishandeling. De meeste acteurs zijn zelf mishandeld of hebben dit van dichtbij meegemaakt. Ook een van de regisseurs overkwam het. *Trouw* sprak met hen.

'Het is wel goed dat er nu over gepraat wordt'

Racquelle Bannink (16): „Ik speel in het stuk vaak de moeder. Ik hou bijvoorbeeld een monoloog waarin ik vergeving vraag aan mijn zontje. Omdat ik hem zo slecht behandeld heb. En in een andere scène zet ik mijn man aan om onze dochter te doden. Omdat zij verkracht is. Dat gaat over eerwraak.

Ik wilde graag meedoen aan dit theaterstuk. Ik vind het wel goed dat het gaat over deze dingen, omdat het toch een beetje taboe is om erover te praten en dat zou niet moeten. Zelf ben ik niet mishandeld, maar ik heb het wel van dichtbij meegemaakt. Ik heb een Nederlandse moeder en een Egyptische vader, maar mijn ouders zijn nooit getrouwd geweest en ik ken mijn vader niet. Vroeger is de beste vriendin van mijn zus zwaar mishandeld door haar vader en haar moeder. Seksueel, maar ook slaan en verwaarlozing.

Ik was toen een jaar of 7 en zij 11 of 12. Ik hoorde de verhalen van mijn zus, aan wie zij alles vertelde. Zij woonde bij ons aan de overkant. Het was een Nederlands gezin, zij was enig kind. Ze heeft nog een tijdje bij ons gewoond en is daarna naar haar oma gegaan. Ze belt nog wel eens, maar, ik weet niet, ze is wel

heel erg raar geworden, ze kan fantasie en werkelijkheid niet meer uit elkaar halen.

Ik zit op 5 vwo, het Caland Lyceum in Amsterdam-West. En ik werk een of twee keer in de week bij McDonald's. We hebben in de herfstvakantie geoefend en ook wel daarna, maar op school waren ze er niet zo blij mee, want ik maakte steeds mijn huiswerk niet. Ik probeer het nu wel in te halen.

Op de basisschool heb ik nooit iets gehoord over kindermishandeling, daar werd echt niet over gepraat. Ik dacht wel eens: zou zij de enige zijn?

Niemand heeft in haar gezin ingegrepen, nee, maar ik heb Jeugdzorg ook niet zo hoog zitten, hoor.

Dat heeft ook een andere reden. Mijn zus is chronisch ziek, CVS, de vermoedingsziekte. Ze kreeg het toen ze 14 was en op school geloofden ze dat niet, ze dachten dat zij mishandeld werd en hebben Jeugdzorg gewaarschuwd.

Kwam er elke week iemand met ons praten. Wat we ook zeiden, ze geloofden ons gewoon niet. Ach, Jeugdzorg: als je ze nodig hebt, dan zijn ze er niet, maar als je ze niet nodig hebt, dan staan ze wekelijks op je stoep.”

'Een vriend zei me: deze shit is lijp, man'

Shehab Saddal (16): „Ik kende zelf mensen die mishandeld werden, vrienden van mij, maar ze zeiden er nooit iets van. Je merkt het als je aan het stoeien bent en eentje reageert opeens raar: 'Nee, nee, sla me niet'. Toen zag ik op de tv ook nieuws over een kind dat was doodgeslagen door haar ouders. Zo kreeg ik in mijn hoofd: ik moet iets doen met kindermishandeling, dit moet bekend gemaakt worden.

In de zomervakantie ben ik naar Roemenië gegaan, ik deed mee aan een tv-programma over hoe kinderen daar leven. We sliepen op een camping, eerst dacht ik: wát, geen lekker hotelletje? Maar later was ik blij. Ik was de enige Arabier in de groep en ik lijk een beetje op een Roemeen, dus die kinderen in het weeshuis die we bezochten, die vertrouwen mij. Het is al een arm land, maar als je ouders je dan ook nog mishandelen en zelfs helemaal in de steek laten ...

Die reis heeft mijn leven veranderd. Echt waar.

Toen ik terugkwam, heb ik Harry Tortike gebeld en ik zei: ik heb een ideeetje. Ik had een keer een cursus bij hem gevolgd. Harry wilde ook wat met kindermishandeling doen. En hij belde Jona Rens, ze regisseer-

den samen.

Ik ben zelf nooit mishandeld. Mijn ouders komen allebei uit Egypte. Ik ben een moslim, wij praten in de familie heel openlijk over ieder onderwerp, ook seks en drugs. Mijn ouders waren bij de uitvoering: ik heb ze nog nooit zo blij gezien.

Ik zit op het Caland Lyceum, vmbó, in de vierde. Ik doe eindexamen, maar ik heb het wel erg druk met andere dingen, ik hoop dat ik ga slagen.

Mijn rol? In het stuk belt Ahmed het AMK. Hij heeft al zijn moeder verzameld en dan krijgt hij iemand aan de telefoon en dan zegt hij niets. Hij durft niet. En dan kom ik met de megafoon en schreeuw: waarom zeg je niks.

Vroeger was het niet normaal om over seks te praten, maar nu is dat wel normaler. Zo moet het ook met kindermishandeling, dat je gewoon kan zeggen: ik heb een probleem want ik ben mishandeld, dát wil ik bereiken.

Ik heb een rap gemaakt. Vrienden zeiden: een rap over kindermishandeling, man, waarom, wat doe je. Maar een vriend was bij de toneelvoorstelling en die zei: Deze shit is lijp, man. Dan weet ik dat hij er respect voor heeft.”

'Ik zal zelf nooit een vrouw slaan'

Ahmed El Jennouni (17): „Ik doe aan deze theatervoorstelling mee omdat ik zelf mishandeld ben. In het begin vond ik het best moeilijk, ik heb een monoloog geschreven over mezelf.

Toen ik het voorlas, begon ik te huilen. Maar de regisseurs zeiden: Hoe meer je huilt, hoe sterker je wordt. Want dan drijf je de pijn uit.

Mijn ouders komen uit Marokko, ik ben hier geboren. Mijn vader is gestorven toen ik acht jaar was. Mijn moeder is met ons, ik heb een jonger broertje en een jonger zusje, teruggegaan naar Marokko. Ze had hier niets meer te zoeken, vond ze. Daar heeft zij een nieuwe man leren kennen en ze wilde met hem trouwen, maar de familie van mijn echte vader vond dat niet goed.

Toen is mijn moeder toch getrouwd en met mijn stiefvader naar Amsterdam gegaan. Ik was toen ongeveer tien jaar.

In Marokko was alles normaal, hij speelde met ons, maakte geintjes. Maar in Nederland kwam hij op een dag thuis met een nieuwe vriendin. Toen kreeg hij ruzie met mijn moeder. Hij zei: Ik heb je toch gezegd dat ik andere vrouwen wil.

Hij heeft mijn moeder daarna vaak bont en blauw geslagen en mij en mijn broertje ook. Een keer lag hij boven op haar op de bank en riep hij me bij zich en toen zei hij: Haal een schaar, dan ga ik haar kaal scheren. Ik stond erbij, ik was helemaal stijf.

Hij sloeg ons met een elektriciteits-snoer. Hij nam ons apart in een kamer en dan moesten wij onze sokken uitdoen en klemde hij onze voeten tussen zijn benen en dan sloeg hij.

Een keer was hij een weekeinde naar zijn vriendin. Toen had mijn moeder de kans en is zij naar de politie gegaan. Daarna gingen we naar een blijf-van-mijn-lijf-huis.

Ik wist niets van kindermishandeling, ik had daar nog nooit van gehoord. Maar in het opvanghuis vertelde iedereen aan elkaar hoe hij of zij mishandeld was. Daar was dat normaal.

Na een paar maanden zijn we terug naar ons huis gegaan. Mijn stiefvader heeft een straatverbod gekregen, hij is er nooit meer geweest.

Ik heb op het Nova College gezeten, vmbó. Ik zit nu niet meer op school. Ik wil acteur worden. Ik het een bijbaan bij de Burger King.

Mijn stiefvader zei: Zoals ik met vrouwen omga, zo moet jij dat ook doen. Maar ik heb mezelf één ding beloofd: ik zal nooit een vrouw slaan. Mijn moeder had zo veel pijn en verdriet.

Mijn moeder heeft een nieuwe man, daar kan ik wel mee opschieten. Sinds het gebeurd is, hebben we het er nooit meer over gehad. Tot gisteren. Toen heb ik haar verteld dat ik mee heb gedaan aan het stuk en dat ik misschien in de krant kom. Ze ging er heel positief mee om. Ze vond het goed.”

'Ik ben van de mishandeling juist sterker geworden'

Chantal Swart (19): „Toen we zaten te eten voor de première, ging mijn telefoon, het was de vriendin van mijn vader: 'Hij komt', zei ze. Dat had ik niet verwacht van hem. Ik heb de hele tijd in de zaal zitten staren en toen ik hem zag, voelde ik echt: boing.

Hij heeft mij vanaf mijn twaalfde mishandeld. Een keer zo erg dat ik bewusteloos was, ik was toen 16, mijn vriendin was erbij. Zij heeft ijs gehaald, toen kwam ik weer bij, met zo'n blauw oog. Mijn vriendin wilde de kinderbescherming bellen, maar dat wilde ik niet. Ik was bang dat mijn vader dan nog agressiever zou worden.

In het theaterstuk ben ik de enige die met bloed rondloopt. Ik wilde ook graag meedoen, omdat ik het zelf heb meegemaakt.

Mijn vader is ziek in zijn hoofd. Hij heeft ook een drankprobleem. Hij kan poeslief zijn en dan slaat hij weer. Als er visite was op mijn verjaardag, dan hing hij het lieve vadershirtje uit, maar zodra iedereen weg was moest ik meteen naar bed, al om zeven uur of zo. Dan schopte hij ons, ik heb nog een broertje en een zusje, naar boven, letterlijk. We woonden in een eengezinswoning in Amsterdam-West.

Een directe aanleiding was er niet zo vaak, hij had schulden gemaakt, daar wist mijn moeder niets van. Als puber ging ik in discussie met hem. Mijn moeder verdiende het gezinsinkomen, hij was thuis. Hij mishan-

delde ook de hond.

Mijn ouders zijn nu uit elkaar en met mijn moeder kan ik het heel goed vinden. Zij is mijn beste vriendin. Met mijn vader wil ik heel graag contact. Mijn vriendin heeft een heel leuke relatie met haar vader en dan wil je dat ook. Het is wel je vader.

Jeugdzorg is wel geweest toen mijn vader uit huis ging, mijn moeder heeft hulp gezocht. Er zijn ook een paar keer gesprekken met mij geweest. Dat was wel vreemd, maar het luchtte op.

Ik ben door de mishandeling juist veel sterker geworden. Ik laat geen dingen meer toe. Ik heb vmbó-eindexamen gedaan en nu zit ik op het roc, welzijnszorg. Ik woon op mezelf. En ik werk bij Dirk van den Broek. Later zou ik graag een theateropleiding doen. Maar dat is te duur.

Het is *supercool* om mensen wakker te schudden. Als iemand in de zaal denkt, 'nu ga ik voor die en die toch het AMK (Advies en Meldpunt Kindermishandeling, red.) bellen', misschien red je er wel levens mee.

Ik had mijn vader uitgenodigd. Volgens mij begon er ergens bij hem wel een lichtje te branden. Maar hij is na de voorstelling niet naar me toegekomen. Hij had toch wel even kunnen zeggen: 'Leuk, Chant', of zo, of 'zullen we even samen een sigaretje roken', maar nee, hij was verdwenen. Ik heb hem sindsdien niet meer gesproken.”